

Bankier komt tot bezinning in Schotland

DE ZOMER VAN
2019

Cabrio-interview

Verslaggever Bert-Jan van Oel zit deze zomer achter het stuur van een cabrio en heeft diverse regionale gasten uitgenodigd om mee te rijden en om mee te praten. Vandaag het zevende en laatste deel met Nikaj Junte, oud-bankier, nu financieel adviseur en 'coach'.

'De vrees was dat ik voor de rest van m'n leven in een rolstoel zou zitten'

Hoeveel waarschuwingen heeft een mens nodig om beter op zichzelf te gaan letten? Wanneer je, zoals Nikaj Junte, een echte doorzetter bent met een hoop energie, en daarbij ook nog eens perfectionistisch, moet de alarmbel kennelijk meerdere malen afgaan. Inmiddels zijn de boodschappen die het lichaam heeft afgegeven begrepen. Junte was zakenbankier bij de Rabobank, maar is enkele jaren geleden aan de andere kant van de tafel gaan zitten.

De 46-jarige Naarder is een dag minder gaan werken, helpt nu MKB-bedrijven die om advies verlegen zitten en organiseert momenteel zijn eerste Schotland-trip. Onder de noemer Klimrust gaat hij met een groepje ondernemers een deel van de West Highland Way lopen. Tot rust komen en tijd maken voor lichamelijke inspanning en contemplatie.

Laten we meteen maar beginnen bij een grote breuklijn in je leven: 14 juni 2003.

„Op dat moment was ik bezig carrière te maken in de bankwereld, bij de Rabo. Ik had als hobby lang gevoetbald, maar kreeg een serieuze kruisbandblessure. Ik ben toen gaan hardlopen en omdat ik altijd een doel voor ogen nodig heb, wilde ik toewerken naar de marathon van New York. Op die bewuste 14 juni in 2003 liep ik de halve marathon van Zwolle. Het was een warme dag. Op een gegeven moment zei mij lichaam: 'stop!' Maar mijn hoofd wilde doorgaan, ik moest en zou de finish halen. Ik heb toen een heat stroke gekregen, een hitteberoerte.”

Wat gebeurde er en wat waren de gevolgen?

„Ik kan me er niet zo veel meer van herinneren, maar ik schijn de laatste kilometers gezwalkt te hebben, mensen die me wilden tegenhouden heb ik geslagen en gebeten. Ik finishte - dat dus nog wel - en kwam direct daarna per ambulance in het ziekenhuis, met een lichaamstemperatuur van 42 graden en een hartslag boven de 200. Ik werd gekoeld, raakte in coma en daarna hebben ze me nog een poos in die coma gehouden. Want als ik ontwaakte, sloeg ik wild om me heen en wilde ik het infuus en andere slangen eruit trekken. De eerste scans zagen er zeer slecht uit. Veel donkere plek-

ken in de hersenen, wat duidt op afsterving. Ik had spraakproblemen en kon niet meer lopen. De vrees was dat ik voor de rest van m'n leven in een rolstoel zou zitten.”

Toch zit je nu hier tegenover me, gezond en wel.

„Ondanks de slechte prognoses was ik vrij snel weer op de been. Enkele donkere plekken in de hersenen bleken vochtophopingen te zijn. Mijn doorzettingsvermogen heeft me bijna de dood ingejaagd, want dat scheelde niet veel. Maar het heeft me ook geholpen bij mijn herstel.”

Tijd om wat minder fanatiek te leven?

„Nee, 1 januari 2004, dus een half jaar na de heat stroke, ging ik weer aan het werk bij de Rabobank. Ik mocht niet autorijden, dus ik ging met de bus of reed met collega's mee. Eigenlijk ben ik gewoon weer doorgegaan zoals ik altijd leefde: hard werken en daarnaast nog een universitaire studie bedrijfsconomie. Een jaar na het incident in Zwolle ben ik getrouwd met Carmen, een Nederlandse vrouw die ik in Schotland had ontmoet toen ik in m'n derde heao-jaar meedeed aan een uitwisselingsprogramma. We kwamen elkaar in Edinburgh tegen en toen bleek dat we in Nederland maar vijftien kilometer van elkaar vandaan te wonen. Ze zat op dezelfde heao als ik nota bene.”

Heat stroke verwerkt, gelukkig getrouwd, goede baan, niks aan de hand.

„Nou, in 2005 overleed mijn schoonvader, een echte Amsterdammer die ondernemer, piloot en nog veel meer was geweest en op dat moment een horecazaak had in Uithuizen. Het was al triest genoeg, maar naast mijn werk bij de bank reed ik 's avonds ook nog helemaal naar Groningen om samen met mijn schoonmoeder de zaak draaiende te houden. Ik stond bier te tappen, de tent moest openblijven en goed worden verkocht. Carmen hielp ook mee. Ik was op dat moment net bij de Rabo in Amsterdam gaan werken als zakenbankier, het grote geld dus. En we waren van Zwolle naar Naarden verhuisd. In combinatie met Uithuizen een zware belasting. Ik kreeg op een gegeven moment rare flarden voor m'n ogen, werd niet goed eigenlijk. Ik legde meteen de relatie met die hitteberoerte, maar

het bleek een vorm van migraine.”

Leverde dat je misschien nieuwe inzichten op?

„Ik merkte, toen ik de zaak van mijn overleden schoonvader onder m'n hoede had, hoe moeilijk ondernemers het vaak hebben met de bank, de crediteuren en de accountant. Ik zag opeens de andere kant en ondervond de enorme stress van financiële onrust. Daaraan heb ik mijn huidige missie, ondernemers financiële rust bezorgen, te danken. Maar goed, in 2008 was de zaak in Uithuizen verkocht, ik maakte lange dagen en had die migraine. En we hadden net ons eerste adoptiekind uit China gekregen. Dat was het moment dat ik dacht: man, waar ben je mee bezig? En toen ik voor die migraine nog eens bij een neuroloog in Tergooi kwam, en hij mijn dossier doornam, zei die man opnieuw dat ik destijds in Zwolle onvoorstelbaar veel geluk had gehad. Ik herinner me nog goed: ik ging bij de neuroloog de deur uit, zat in mijn auto en werd door emoties overmand. Ik kon niet eens m'n wagen meer starten. Ik besefte: 'Ik leef en ik gá maar door, het is nu tijd om me te bezinnen'. En dat heb ik toen gedaan.”

Je had bijna een jaar in Schotland gewoond tijdens dat uitwisselingsprogramma en daar wilde je weer naartoe?

„Ik weet dat het een suf woord is, maar ik ben op een korte retrainte gegaan. In 2009, alleen, naar Edinburgh, vandaan met de bus naar de Pentland Hills, om te wandelen en na te denken. Drie dagen weg uit de hectiek, ik kan het iedereen aanbevelen.”

Je trok ook je conclusies.

„Ik nam me voor om uit de financiële wereld weg te gaan. Ik vroeg me af wat mijn bijdrage aan deze wereld was. Grote projecten financieren, of toch liever voor een non-profitorganisatie werken? Dat laatste was me liever. Maar ja, het ook dóen is vers twee. Niet veel later zat ik in het managementteam van de Rabo in Flevoland. Ik wilde de jonge mensen die daar werkten iets leren en meegeven. Ondertussen raakte ik ook betrokken bij de Rabobank Foundation, die liefdadigheidsprojecten ondersteunt, zoals gemberboeren in India. En ik wilde een dag minder werken, meer tijd voor m'n gezin. Kwam niks van terecht. Als lid van een managementteam lukte het

Nikaj Junte (links) tegen de interviewer: „Ik bleef doorgaan en doorgaan. Totdat mijn vrouw boos werd.”

FOTO'S STUDIO KASTERMANS/LEON DAKKUS

mij niet om vier dagen te werken. Ik had mooie ideeën en plannen, maar in de praktijk ging ik gewoon weer harder werken. Ik deed er een leiderschapskursus in België bij en ik merkte dat ik te veel hooi op mijn vork nam, maar ik bleef doorgaan en doorgaan. Totdat mijn vrouw boos werd.”

En naar haar luisterde je wel?

„Uiteindelijk wel. In 2012 ben ik twee maanden gestopt met werken om me te bezinnen. Ik ging weer een paar dagen naar Schotland, wandelen en over mezelf nadenken. Maar ik toog toch weer aan

het werk. In 2015 kwam ons tweede adoptiekind, ditmaal een jongen, uit Thailand. Ik lag in die periode veel wakker, piekerde over m'n werk, ons gezin had aanpassingsproblemen en dat kostte ook veel zorg en energie. En tenslotte ben ik weggegaan bij de bank. En weer terug naar Schotland. Ik voel me daar zó thuis, de mensen zijn vriendelijk, het landschap is adembenemend, er komt daar altijd een grote rust over me.”

Nadat je was vertrokken bij de bank ben je voor jezelf begonnen.

„Ja, Klimjizer heet mijn bedrijf. Op financieel gebied adviseer ik ondernemingen, middelgroot, zeg 25 tot honderd personeelsleden. Bedrijven die het moeilijk hebben, bedrijven die willen doorgroeien, die een nieuwe weg willen inslaan. Ik help ze als het ware omhoog te komen en aan financiële rust.”

Daarnaast is er sinds kort ook Klimrust. Daarbij gaat het nu eens niet om geld.

„Klopt. In Schotland bestaat een wandelroute, de West Highland Way, die begint iets boven Glasgow en loopt door tot Fort William.

Totaal 154 kilometer, dwars door de natuur, onontgonnen gebied. Ik ga met een kleine groep ondernemers de laatste etappes van die tocht maken, een stuk van 59 kilometer. Drie dagen in het wild, gewoon lopen en om je heen kijken, nadenken ook. Niet constant in koppeltjes over werk en zaken praten, gewoon eens een geestelijke pauze. Ik heb liever dat iedereen alleen loopt en het op zijn eigen manier beleeft. Dan heb je er volgens mij het meest aan.”

Het werkt voor jou, maar werkt het ook voor anderen?

„Ben ik van overtuigd. Maar het moet nog bewezen worden. Op woensdag 4 september houd ik in het Vesting Hotel in Naarden nog een voorlichtingsavond, op 25 september gaan we op pad. Ik heb nog twee plekken vrij, het is de eerste keer dat we deze 'expeditie' gaan maken. Al heb ik zelf de West Highland Way al meermaals gedaan. In april 2020 staat de volgende ook al ingepland.”

Wat hoop je dat de deelnemers in Schotland vinden?

„We zien altijd van alles, maar toch kijken we niet goed. Dat geldt

Paspoort

Naam Nikaj Junte
Leeftijd 46 jaar
Plaats Naarden
Beroep Bedrijfsadviseur en coach.

ook voor organisaties en bedrijven. Ik wil dat de deelnemers lopen en kijken. Niet naar de grond, maar naar de natuur, het landschap. Telefoon uit, als er al bereik is. Ken je het begrip nature quest? Eén dag in de natuur, op één plek, en om je heen kijken. Mensen komen op zo'n manier tot de meest bijzondere inzichten, gedachten en beslissingen. Ik heb dat zelf meerdere keren in Schotland ervaren, ik gun dat anderen ook. Ik kom altijd rijker uit Schotland terug dan dat ik er naar toe ben gegaan.”

Bert-Jan van Oel